

3. STUDIJA

ISPUNJENJE VREMENSKOG PROROČANSTVA PRILIKOM PRVOG KRISTOVOG DOLASKA

Dan. 9:23-27

Sedamdeset tjedana Danijelovog proročanstva—Događaji za koje je preorečeno da se trebaju desiti unutar tog vremena—Vrijeme Mesijinog dolaska Navedeno, i Načelo uspostavljeno Načinom na koji Je to Navedeno—Ključ za druga vremenska proročanstva—Vrijeme Mesijinog raspeća Navedeno—Posebna Naklonost Izraelu kao Naciji Dokinuta u Pravednosti, ali nastavljena pojedincima—Pomazanje Svetinje nad svetinjama—Nevolja Izlivena na onog koji Pustoši.

„Zato pazi na riječ i shvati viziju. Sedamdeset je sedmica određeno tvom narodu i tvom svetom gradu da se okonča prijestup, da se učini kraj grijehu, da se očisti krivica, da se uvede vječna pravednost, da se stavi pečat na viziju i na proročanstva i da se pomaže Sveti nad svetima. Zato treba da znaš i da razumiješ: Od časa kad izađe riječ da se Jeruzalem obnovi i ponovo sagradi pa do Pomazanika vladara, biće sedam sedmica, i još šezdeset i dve sedmice. [7 i 60 i 2 "= 69 sedmica] Jeruzalem će se obnoviti i biće ponovo sagrađen s trgom i opkopom, ali u teško vrijeme.

A poslije šezdeset i dve sedmice pomazanik će biti pogubljen i ništa mu neće ostati. A grad i sveto mjesto uništiće narod jednog vođe koji dolazi. [Rimski vođa – Titova vojska] I kraj tome biće s bujicom uništenja. I do kraja će biti rat. Pustošenja su ono što je određeno. I on će [Mesija] tokom jedne sedmice [sedamdesete, ili posljednje sedmice saveza naklonosti] potvrditi savez sa mnogima, a u polovini te sedmice ukinuće

žrtvu i žrtveni dar. I na krilima [zbog] idolopoklonstva doći će onaj [Mesija] koji pustoši. I sve do istrebljenja, ono što je određeno [U Božjem planu] izlivaće se i na onoga koji leži opustošen.”[narod – predstavljen s Jeruzalemom] Dan. 9:23-27

Premda ovo proročanstvo obilježava početak „žetve“ Židovskog doba i prisutnosti našeg Gospodina tamo kao glavnog žeteoca, postoji nekoliko proročanstava koja mnogo više jasno označuju početak „žetve“ Evanđeoskog doba, u kojem je također naš Gospodin, prilikom svog drugog dolaska, glavni žeteoc. Ispunjenje ovog proročanstva ilustrira proročanska ispunjenja općenito, i isto tako uspostavlja polaznu točku u drugom proročanstvu, koje ima biti pokazano.

Iako mnoga proročanstva kombinirana da odrede i potvrde datum drugog Kristovog dolaska, jedino samo ovo označava datum prvog dolaska. Ako je njegovo ispunjenje jasno ustanovljeno, to će nam pomoći u računanju i prosuđivanju onih koja se odnose na drugi dolazak. Iz tog smo razloga ovdje dali mjesto ovom ispunjenom proročanstvu isto tako kao i nekim datumima koji su tu ustanovljeni a koje će biti potrebno razumijeti u povezanosti sa proročanstvima koja se odnose na drugi dolazak koja ćemo kasnije razmotriti.

Danijelu su bile pokazane mnoge vizije, kao što je zapisano u poglavljima 2, 4, 7 i 8 tog proročanstva, od kojih su sva pokazivala veliki napredak i uzdizanje poganskih ili neznabožičkih kraljevstava; međutim njega je posebno zanimao Izrael, i on nije bio obaviješten što se tiče budućnosti Izraela. Međutim, on je znao iz Jeremijinog proročanstva (Jer. 29:10; 2.Ljet. 36:20-23) da se je opustošenje Judeje trebalo nastaviti sedamdeset godina; i znajući da je to razdoblje gotovo pred završetkom (Dan. 9:2), on se usrdno molio za povratak Božje naklonosti Izraelu (reci 17-19), i gornje mu je bilo Božji odgovor kroz anđela.

Razgraničeno („rastavljeno“ ili „određeno“) razdoblje Izraelske povijesti ovdje pokazano je „*sedamdeset tjedana*“ od dane polazne točke—naime, od izlaska odluke „da se Jeruzalem obnovi i ponovno sagradi.“ (Zapazi! Ne Hram) Tijekom razdoblja trebale su se ostvariti velike stvari: Grad je trebao biti izgrađen u nepovoljnim okolnostima (Neh.4), u nestabilnim vremenima; grijeh je trebao biti okončan s pomirenjem učinjenim za bezakonje; i pravednost (opravdanje) će biti uspostavljena—ne poput one ostvarene iz godine u godinu prolivenom krvlju junaca i jaraca, nego prava i „vječna pravednost,“ kroz Kristovu žrtvu. Danijel je također bio obaviješten da je onaj koji je trebao uvesti bolju žrtvu trebao time prouzročiti da predodžbene žrtve i prinosi Zakona *prestanu*.

U tom razdoblju, Mesija, dugo očekivani Spasitelj Izraela, trebao je doći, i sedam tjedana i šezdeset i dva tjedna, ili šezdeset i devet tjedana, navedeni su kao mjerilo vremena do Mesijine prisutnosti. I nakon toga on će biti pogubljen, ali ne za sebe. Nakon Mesijinog dolaska treba ostati jedan tjedan, posljednji, sedamdeseti njegove obećane naklonosti; i usred ili u sredini tog tjedna bilo je prorečeno da on treba prouzročiti da predodžbene žrtve prestanu, dajući „dušu svoju kao žrtvu za krivnju.“ (Iza. 53:10-12)

Ovih sedamdeset tjedana, ili četiri stotine i devedeset dana, predstavljaju četiri stotine i devedeset godina, svaki simboličan dan predstavlja godinu. I *ispunivši* se tako u tome, jedino vremensko proročanstvo koje se direktno odnosi na prvi dolazak, daje ključ za neka druga proročanstva koja će biti poslije pokazana da su tako bila skrivena u simboličnim brojevima—*dan za godinu*—sve dok nije došlo pravo vrijeme za njihovo rješavanje. Ovo je proročanstvo tako glasilo da su ga i Danijel i drugi Židovi mogli smatrati nevjerojatnim i s vremenom zaboraviti; ili bi moglo biti zapamćeno od onih koji su „*čekali* na

utjehu Izraelovu“, i koji su mogli zaključiti da je vrijeme bilo simbolično, kao u slučaju Ezekijela. (Poglavlje 4:6) Izvjesno je da su vjerni znali da očekuju Mesiju; i čak je napisano da su ljudi bili u iščekivanju njega (Luka 3:15), čak i ako ga nisu bili u stanju primiti s obzirom na način kako je došao.

Trebalo bi zapaziti da šezdeset i devet simboličnih tjedana, ili četiri stotine i osamdeset i tri godine, dosežu do *Pomazanika Vladara*, a ne do rođenja Isusa u Betlehemu. Hebrejska riječ *Mesija*, kojoj odgovara Grčka riječ *Mesija*, znači *Pomazanik*, i to je titula a ne ime. Isus nije bio Pomazanik, Mesija, Krist, sve do svog krštenja. Usporedi Djela 10:37,38 i Mat. 3:16. Odmah po izlasku iz vode bio je pomazan Svetim Duhom. To je bilo kada je dostigao muškost, koja je bila starost od trideset godina prema Zakonu, pod kojim je rođen, i kojem je on i svaki Židov bio podložan sve dok njegova vlast nije bila okončana kad su bili ispunjeni njegovi uvjeti—„pribivši ga na križ.“ Prema tome, šezdeset i devet tjedana ovog proročanstva dolazi do vremena njegovog krštenja i pomazanja, od kojeg vremena, a ne prije, je on bio Mesija, Krist, Pomazanik. Stoga šezdeset i devet tjedana, ili četiri stotine i osamdeset i tri godine, završava u jesen 29. A.D. I stoga je bio ispunjen taj dio proročanstva koji kaže: „Od časa kad izađe riječ da se Jeruzalem obnovi i ponovo sagradi pa do Pomazanika vladara, biće sedam sedmica, i još šezdeset i dve sedmice.“ (Dan. 9:25) Počevši od tamo, utvrđujemo da je sedamdeseti tjedan bio ispunjen kao i ostali—dan za godinu.

Većina pisaca o ovoj temi počela je brojiti to razdoblje od sedme godine Artakserksa, kad je Ezri bio dan zadatak (Ezra 7:7-14), pretpostavljajući da je to bila provedba Kirove odluke. (Ezra 1:3; 5:13; 6:1-12) Međutim, trebalo bi zapaziti da je

Kirova naredba bila izgraditi dom Gospodnji—Hram i njegovo dvorište. Međutim postoji druga odluka dana Nehemiji u dvadesetoj godini Artakserksa o *obnavljanju zidina Jeruzalema*, koji su u to vrijeme još uvijek ležali nepopravljeni. (Neh. 2:3-8; 6:15; 7:1) I od te odluke da se „Jeruzalem obnovi i ponovno sagradi“ treba se datirati ovo Danijelovo proročanstvo. Cijeli se izvještaj slaže s time, osim jednog naizglednog prigovora, u proročanstvu o njemu od Izaije, koji je rekao o Kiru, ne samo, „otпустit će izgnanike moje,“ nego također, „On će izgraditi *grad* moj.“ (Iza. 45:13) na taj očiti prigovor mi odgovaramo ovako: Riječ ovdje prevedena sa *grad* je *ir*, i znači ograđeno mjesto. Mi razumijemo da se ovdje ukazuje na zidove dvorišta Hrama; i stim se slažu gore navedene činjenice. Ista riječ *ir* je prevedena sa *dvorište* u 2.Kr. 20:4.

Za datum Nehemijinog zadatka se obično navodi 445 pr. Kr. Međutim djelo Dr. Halea o kronologiji (str.449 i 531) i rasprava Dr. Priestliesa „Sklad Evandelisti“ (str. 24-38) pokazuju da je to opće gledište bilo devet godina kraće, što bi onda dalo 454 pr. Kr. kao pravi datum Nehemijinog zadatka; i s tim se datumom slaže Danijelovo predviđanje (Dan. 9:25) i odluka da se obnovi i ponovno sagradi Jeruzalem.

S obzirom da šezdeset i devet tjedana, ili četiri stotine i osamdeset i tri godine, dosežu *do* Mesije (Pomazanika) Vladara, mi od toga razdoblja od šezdeset i devet simboličnih tjedana, ili četiri stotine i osamdeset i tri (483) godine, oduzimamo četiri stotine i pedeset i četiri (454) godine pr.Kr. kao pravog datuma odluke da se Jeruzalem obnovi i ponovno sagradi; i ostatak—29 A.D.—trebala bi biti godina u kojoj je Pomazanik (Mesija) trebao biti očitovan. To je u točnom skladu s onim što smo već pokazali, naime: da je Isus bio

kršten po Ivanu i primio pomazanje Duha 29 A.D., oko 3 listopada, u koje je vrijeme bio star trideset godina, prema pravom datumu njegovog rođenja kao što je pokazano u prethodnom poglavlju.

Služba našeg Gospodina trajala je *tri i pol* godine, završila je s njegovim raspećem, u vrijeme Pashe, u proljeće 33. A.D. On je u tome točno ispunio proročanstvo u vezi preostalog ili posljednjeg tjedna (sedam godina) obećane naklonosti, koje kaže: „A *poslije* šezdeset i dve sedmice (7 i 62) pomazanik će biti pogubljen i ništa mu neće ostati“* „u *polovini te sedmice* (posljednje 70te) ukinuće žrtvu i žrtveni dar.“

Žrtve koje su bile prinašane prema Zakonu tada su prestale; ne da poslije toga svećenici nisu prinašali životinje, itd., jer se to nastavilo prinašati iz godine u godinu, međutim Jehova to više nije prihvaćao, to više ni u kom smislu nisu bile žrtve za grijeh. Jehova više nije mogao priznavati druge prinose kao žrtve, niti bilo kakvu potrebu za njima, budući da je došla prava žrtva, naš Gospodin Isus, koji je „grijeh dokinuo žrtvom svojom.“ (Hebr. 9:26)

Tamo na križu, Mesija koji se je žrtvovao za tri i pol godine, završio je svoje djelo (Ivan 19:30) i na taj način „učinio kraj grijehu,“ napravivši puno i potpuno pomirenje prema Bogu za prijestupe ljudi, donoseći tako cijelom čovječanstvu *vječno* opravdanje od grijeha, umjesto predodžbenog godišnjeg opravdanja, ostvarenog kroz pred slike za predodžbeni narod, Izrael. Smrt Mesije je također bila „*pečat*,“—jamstvo ispunjenja—svih vizija i proročanstava o dolazećim

---

* Ovaj izraz „ništa mu neće ostati“ se različito prevodi u drugim prijevodima, od kojih je nekoliko pred nama; međutim po našem mišljenju ovaj, naša opća verzija, je najjasnije i najbolje prevođenje.

blagoslovima i „vremenima obnove svega, o čemu je odvijeka govorio Bog na usta svih svojih svetih proroka.“ (Djela 3:21) Ta obećanja, i Abrahamski i Novi Savez, osigurani su, učinjeni sigurnima, s „njegovom vlastitom dragocjenom krvlju“ (Luka 22:20; 1.Kor. 11:25) koja govori bolje stvari za nas od krvi junaca i jaraca—čak vječno opravdanje i udaljavanje grijeha, svima koji ga primaju. I u ostatku druge polovine ovog sedamdesetog ili posljednjeg tjedna Židovske naklonosti—tri i pol godine počev s Pedesetnicom—njegovu sljedbenici, „sveti nad svetima“ tog naroda, bili su pomazani sa svetim Duhom Božjim, kao što je Mesija bio na kraju šezdeset i devetog tjedna.

Tako su se ispunile izjave iz 24 stiha ovog proročanstva: „Sedamdeset je sedmica određeno TVOM NARODU i tvom svetom gradu (*a*) da se okonča prijestup, da se učini kraj grijehu, da se očisti krivica, da se uvede vječna pravednost, (*b*) da se stavi pečat na viziju i na proročanstva i (*c*) da se pomaže Sveti nad svetima.“ Proročanstvo ne pokazuje da će se cijelo ovo djelo odgoditi sve do posljednjeg tjedna, kada Mesija treba biti prisutan; i nesumnjivo su shvatili da ono podrazumijeva veliku moralnu obnovu s *njihove strane a* što ih je trebalo pripremiti za Mesiju, i pomazanje pod njim „Svetog nad svetima“ njihove nacije, da blagoslovi svijet u cijelini. Oni nisu naučili kroz stoljeća iskustva *da su bili* bespomoćni dokinuti grijeh i napraviti pomirenje za bezakonje, i da će se zahtijevati savršenu otkupnu žrtvu da ostvari to veliko djelo brisanja grijeha i opravdavanja osuđenih.

S druge strane, Danijelovo proročanstvo, dok pokazuje da Mesija treba biti pogubljen usred posljednjeg tjedna, ne pokazuje da je masa njegovog naroda trebala biti *nesveta* i prema tome odbačena, kao što je i bilo, usred tog tjedna. (Mat. 23:38) Drugi

je prorok rekao, „Jer djelo će dovršiti i *skratiti* ga u pravednosti [pravo]; sve je bilo dovršeno u pola tjedna (tri i pol godine) Isusove službe, osim pomazanja Svetog nad svetima.

Međutim, što od ravnoteže sedamdesetog tjedna, tri i pol godine koje su se protezale preko križa? Da li je Jehova obećao izdvojiti sedamdeset tjedana naklonosti Izraelu, a u stvarnosti im dao šezdeset i devet i pol? Na prvi pogled to tako može izgledati, posebno kad se sjetimo da je pet dana prije svoje smrti „usred tjedna“ Isus plakao nad gradom i predao ih, rekavši, „Evo vam se kuća vaša napuštena ostavlja.“ Međutim nije bilo tako, Jehova je znao kraj od početka; i kad je obećao sedamdeset tjedana to je i mislio. Stoga moramo gledati na naklonost tom narodu za tri i pol godine nakon raspeća, bez obzira što su tada bili ostavljeni napuštenima nacionalno.

Da Izraelci kao nacija nisu bili prikladnima biti primateljima glavne ili duhovne naklonosti (niti zemaljske naklonosti) bilo je pokazano njihovim odbacivanjem Mesije, kao što je Bog predvidio i prorekao; stoga je bilo beskorisno za njih nastaviti njihov nacionalni ispit preko sredine njihovog sedamdesetog tjedna, pa je bio skraćen tamo, kada su bili ostavljeni „napuštenima“—odbačenima od naklonosti. Tijekom preostalog dijela (tri i pol godine) njihovog razdoblja, naklonost je bila *uvećana*, premda ograničena na „ostatak,“ Sveti nad svetima, najčišći i najprikladniji, kojima je jedino mogla koristiti. (Iza. 10:22,23. Usporedi Rim. 9:28) Povećanje naklonosti sastojalo se u činjenici da je dalo tom ostatku tri i pol godine isključive pažnje i službe, pod povećanim prednostima duhovnog doba, koje je počev s učenicima na Pedeseticu doseglo najvjerojatnije svu zrelu pšenicu te nacije, tijekom tog perioda posebne naklonosti. Vidi Djela 2:41 i 4:4 za rezultate prvih nekoliko dana.

Iz tog razloga su, premda je Isus okusio smrt za svakoga, i Evanđelje se trebalo propovijedati svima, njegove upute učenicima bile, *da počnu od Jeruzalema*. Niti su trebali napustiti to posebno djelo, ili ponuditi naklonost novog doba bilo kome drugome, sve dok se tri i pol godine *obećane naklonosti Izraelu* nije bilo napunilo—dok ga Bog posebno nije poslao Neznabošcima isto tako kao i Židovima. (Djela 10)

Kronolozi jedino mogu nagađati točan datum obraćenja Kornelija; pa se stoga različito procjenjivalo da se dogodilo od 37 do 40. A.D.; međutim obzirom na ovo označeno proročanstvo koje sada razmatramo, mi ne sumnjamo da je to bilo u jesen 36. A.D.; jer tada sedamdeset tjedana, ili četiri stotine i devedeset godina, naklonosti Izraelu završava. S obzirom da njihova isključiva naklonost tamo završava, to bi trebalo biti pravovaljano označeno slanjem evanđelja Neznabošcima. Izraelci nakon toga nisu bili lišeni evanđelja, nego se s njima jednako postupalo kao i s neznabošcima, premda je predrasuda nema sumnje stavila ostatak u nepovoljniji položaj. „Sveti nad svetima“ već je bio izabran, evanđelje više nije bilo ograničeno isključivo na njih, nego je bio otvoreno svakom stvorenju koje ima uho da sluša.

Nakon sedamdeset tjedana došle su tjeskoba i nevolja spomenute u zadnjim rečenicama 26 i 27 retka. Rimski vođa je došao, uništio je grad i Hram, i, poput potopa, ostavio iza sebe, otpad i uništenje. I Mesija kojega su oni odbacili, dopustio je da od tada različita zla snađu taj narod, i nastavit će ih dopuštati „sve do istrebljenja,“ sve dok im ne bude dosta, dok on ne kaže, „Utješno govorite srcu Jeruzalema i vičite mu da je prošlo vrijeme robovanja njegova, da je platio cijenu prijestupa svojega.“ (Iza. 40:2) U međuvremenu *ono što je određeno* izlit

će se na onoga koji leži opustošen (ili odbačeni narod) sve dok njegova čaša ne bude bila puna tuge--sve do dana kada će reći, „Blagoslovljen onaj koji dolazi u ime Gospodnje!“ Taj dan izbavljenja Izraela sada sviče hvala Bogu; i premda njihovo opustošenje i nevolja nisu još na kraju, svaki sat ubrzava vrijeme kada će njihovi predrasudama zaslijepljeni umovi vidjeti iz tame onoga kojega su proboli, i kada će tugovati za njim kao onaj koji tuguje za svojim jedinim sinom. (Zah. 12:10)

Budući da su mnogi, čitajući odlomak koji se ovdje razmatrao, pali u veliku zbunjenost i pogrešku kroz propust da ispravno razumiju raspodjelu Prorokovih riječi, miješajući Pomazanika vladara sa Rimskim vođom, itd., mi predlažemo pažljivo proučavanje tog odlomka kako je uređeno na početku ovog poglavlja, gdje su istaknute zagrade i objasnidbene napomene u uglatim zgradama.